

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ

Ἐξωτερικοῦ

Ἑτησίᾳ δρ. 8.—

Ἑτησίᾳ φρ. 10.—

Ἑξαμηνίῳ 4,50

Ἑξαμηνίῳ 5,50

Τριμηνίῳ 2,50

Τριμηνίῳ 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτικῶν Ἑσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ.

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λ.π. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδός Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βασιλικεῖον

Περίοδος Β'.—Τόμος 23ος

Ἐν Ἀθήναις, 23 Ἰανουαρίου 1916

Ἔτος 38ον.—Ἀριθ. 8

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΡΡΙΚΟΣ ΔΑΛΛΙΝΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

Ἡ ὥρα αὐτὴ ἐφάνη ἀτελείωτη στὸν κακοῦργο.

Ἦξευρε, ὅτι τόσο μόνον καιρὸ εἶχε στὴν διάθεσί του ὁ παρίας, διὰ νὰ φάγη καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ. Γι' αὐτὸ εἶχε κανονίσῃ τὴν δόσι τοῦ ναρκωτικοῦ εἰς τρόπον, ὥστε ν' ἀρχίσῃ ἡ ἐνέργειά του ἐξῆντα λεπτὰ μετὰ τὴν ἔνεσι. Ἀλλ' ἂν ἔλαμε κανένα λάθος στὸν ὑπολογισμό του; Ἄν ὁ ταμίας ἐναρκῶντο προτύτερα ἢ ἀργότερα ἀπὸ τὴν στιγμήν ποῦ ᾔθελε ὁ κλέπτης;...

Γι' αὐτὸ ἡ ὥρα ἐκείνη τοῦ ἐφάνη ἀτελείωτη. Κλεισμένοις στὴν σκοτεινὴν καμαρούλα, ἀκούγε στὴν σιγὴ τὴν καρδίᾳ του, ποῦ ἐκτυποῦσε μὲ ἀγωνία. Ἡ ἐσπληνίζετο:

«Φθάνει νὰ γυρίσῃ... Φθάνει νὰ μὴν πέσῃ στὸ δρόμο ἢ στὸ ξενοδοχεῖο...

Φθάνει νὰ

ἔλθῃ ὡς ἐδῶ

... Κι' ἄλλοι

ὅπως ἄλλοι

νὰ μὴν περ-

νοῦν ἀπὸ τὸν

διάδρομο ἐ-

κείνη τὴν ὥ-

ρα... Ἐχω

περίσπαστα

νὰ ἐπιτύχω.

δέκα τοῖς ἐ-

κατὸ... Ἄν

ἀποτύχω πάλ-

ι, μένω

κρυμμένος ἐ-

δῶ καὶ δὲν

κινδυνεύω τί-

ποτα. Ἄν ὁ-

μως τύχῃ νὰ

ἔλθῃ ὁ Σομῶ καὶ

νὰ πέσῃ ἀπέξω ἀπὸ

τὴν πόρτα μου, ὦ, τότε θὰ εἶνε ὁ θρίαμ-

βος! Ἀλλὰ θὰ ἔχω τόση τύχη;...

Καὶ συλλογιζόμενος αὐτά, ὁ κακοῦρ-

γος ἐπερίμενε ἀκίνητος καὶ σιωπηλός,

ὅπως ἡ ἀράχνη τὸ θῦμα, στὴ

μέσῃ τοῦ ἴστού της.

Ὅ,τι τὸν ἀνητυχοῦσε προ-

πάντων, ἦτον ἡ παρουσία τοῦ

μικροῦ Ἑρρίκου. Δὲν εἶχε

προβλέψῃ, ὅτι ὁ μικρὸς θὰ

συνώδευε τὸν πατέρα του καὶ

φοβοῦνταν μήπως ὁ Σομῶ ἐ-

γύριζε μαζί του.

Ἀλλὰ ἔξαφνα φωνάζει μὲ

χρᾶ:

«—Ὁ μικρός!»

Ἐκείνη τὴ στιγμή, πράγ-

ματι, περνοῦσαν σπρώχνοντες

μὲ γέλια ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, δύο

μικροὶ γκρουμ τῆς τραπέζης.

Ὁ ἕνας ἦταν ὁ Ἑρρίκος. Ἐρθα-

σαν ὡς τὴν ἀκρὴ τοῦ δια-

δρόμου καὶ μῆχαν' ἐς τὸ κα-

τάστημα. Ὁ Ἀγκλᾶς ἐκύ-

ταξε τὸ ρολόγι του. Ἐδειχνε

μία παρὰ δύο λεπτά.

«Ἄν εἶνε, συλλογίσθηκες,

«Ἀρχίσε νὰ φτιάχνῃ τὸ κεφάλι του...» (Σελ. 62 στ. α'.)

τώρα θὰ γυρίσῃ... Ἐδῶ κρέμονται οἱ νόμοι καὶ οἱ προφῆται!...

Καὶ νά! μάλιστα τὸ εἶπε, ὁ Σομῶ παρυσιασθὴ μόνος του στὸ βάθος τοῦ σανιδένιου διαδρόμου. Προχωροῦσε μὲ βῆμα διστακτικόν, ἐτρίλιζε, κοντυλοῦσε, καὶ κάθε τόσο σήκωνε τὸ χέρι του στὸ μέτωπο, σὰ νὰ ᾔθελε νὰ στηρίξῃ τὸ κεφάλι του...

Μετὰ τὴν συγκίνησιν τὸν παρακολουθοῦσε ὁ Ἀγκλᾶς!

«Ἄχ, Θεέ μου, ἔλεγε ἄς μπορούσε νὰ κανε ἀκόμη εἴκοσι βήματα... ἀκόμη δέκα... Ἄχ, Θεέ μου, ἄς μὴν περάσῃ τώρα κανένας!...

Ἄξαφνα ὁ Σομῶ ἐκλονίσθη καὶ, ἂν δὲν ἐπλησίαζε νὰ στηρίχθῃ εἰς τὸν τοῖχο, θὰ ἔπευτε κάτω. Ὁ Ἀγκλᾶς ἦταν ἔτοιμος νὰ ὀρμήσῃ. Ὁ ταμίας ὅμως, μὲ μιά τελευταία προσπάθεια, ἔδωκε τὴν ναρκὴν ποῦ τὸν ἐκυρίευε καὶ κατορθώσας νὰ κάμῃ τρία-τέσσαρα ἀκόμη βήματα, ποῦ τὸν ἔφεραν ἴσα-ἴσα μπροστὰ εἰς τὴν πορτοῦλα, ὅπου παρεμόνευε ὁ Ἀγκλᾶς.

Ὁ κακοῦργος τότε πιά δὲν ἐδίστασε. Πετάχθηκε ἔξω, κύτταξε μπροστὰ καὶ πίσω, εἶδε παντοῦ τὸν διάδρομον ἔρημον, —τύχῃ ποῦ τὴν εἶχε!— καὶ ἄρπαξε τὸν

«Ἀρπάξε τὸν μισοκοιμισμένον Σομῶ ἀπὸ τὴν μέση...» (Σελ. 61, στ. γ'.)

μισοκοιμισμένον Σομώ από την μέση. Έτσι τον τράβηξε και τον έμπασε στη σκοτεινή καμαρούλα. Και μόλις έκλεισε την πορτούλα της, ο ταμίας, ναρκωμένος τελείως από το δηλητήριο, έπεσε στο πάτωμα σαν νεκρός.

Ο Άγκλας τον εκύτταξε μια στιγμή με γέλιο θριάμβου και άμέσως άρχισε την έργασία του, με ταχύτητα και σταθερότητα κινημάτων καταπληκτική. Στο εώς του ηλεκτρικού του φα- ναριού, εκάθηκε μπροστά στον καθρέ- πτη και, με πολλή τέχνη, άρχισε να φτεάνη το κεφάλι του, σαν ήθοποιος που ετοιμάζεται να βγή στη σκηνή.

Βάζει τα ψεύτικα γένεια και τα κολιζά στα μάγουλά του με την κόλλα, μεγα- λώνει το μoustάκι του, φρεϊ στο κε- φάλι του την στακτερή περούκα με τη χωρίστρα στο πλάι, βάζει τα μάγουλά του λιγάνι κόκκινα και σκεπάζει με πά- στα κρεατιά την έ- νωση του μετώπου με την περούκα. Όλ' αυτά, με τό ά- δύνατο εώς του φα- ναριού του.

Δέν δυσκολεύε- ται όμως, γιατί όλα τα πράγματα που του χρησιμεύουν γι' αυτή την μεταμόρ- φωση, τα είχαν έ- τοιμάσει, δοκιμάσει και σπουδάσει από πρίν. Έτσι ή δου- λειά του έγινε θαυ- μάσια. Ο Άγκλας με τα μορφωμένους, με τα γένεια, μοιάζει τώρα στην έντέλεια με τον Σομώ.

Για να βεβαιωθεί ακόμη ο κακοϋργος, κυττάζεται στον καθρέπτη και κυττάζει την μορφή του δυστυχημένου που κοι- μάται όλοένα στο πάτωμα. Γελά κατευ- χαριστημένος από την σύγκριση και κατόπι γδύνεται γρήγορα-γρήγορα και φρεϊ το άσπρο παντελόνι και τη ρεδιγ- κία με τ' άσημένια τα κουμπιά.

Σ' ένα τέταρτο της ώρας, όλα είναι τελειωμένα. Ένας άλλος Σομώ έστé κειτο όρθιος κοντά 'ς εκείνον που έκοι- μήτο. Ο Άγκλας σκύβει στον σωτία του, του πιάνει τον σφυγμό, ακούει την αναπνοή του, του σηκώνει τα βλέφαρα και συλλογίζεται:

«Καλά πάμε!... Ελπίζω, ότι θα προσθώσω να κάρω ό,τι χρειάζεται.»

Και, χωρίς φανερά συγρίνησι, ο κλέ- πτης βγαίνει πάλι από τον κρυφώνα και κλειδώνει μέσα, ανάσθητο πάντα, τον άληθινό ταμία.

Χωρίς δισταγμό, διευθύνεται τώρα προς την άριστερά πόρτα, που βγάζει, καθώς ξέρει, στο έματιοφυλάκιο των υπάλ-

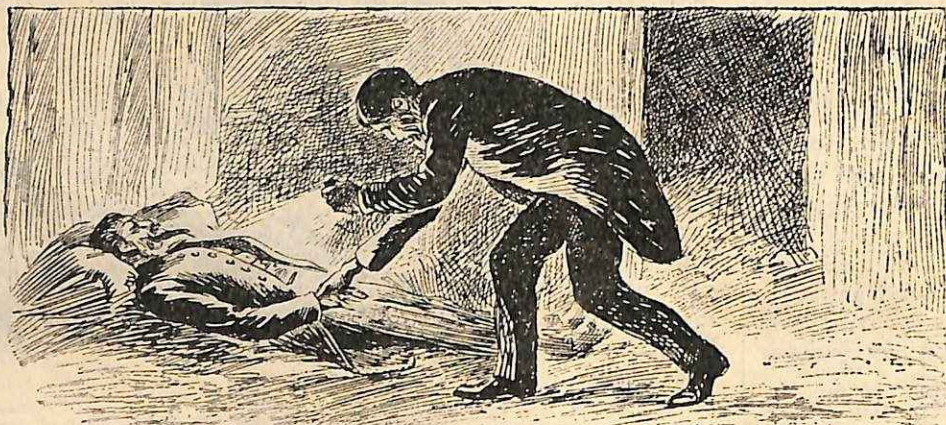
λήλων. Το περνά χωρίς να σταθί που- θενά. Αλλά την στιγμή που ετοιμάζεται να νανοίξη την δεύτερη πόρτα, του έρχεται σά ζάλη. Έδώ είναι ο κίνδυνος. Όπισω από εκείνη την πόρτα, είναι οι υπάλ- ληλοι που εργάζονται. Θα διασχίστη τό- σα τραπέζια, θα τον ιδούν τόσα μάτια επιθεωρητών, έως να εθιάση στο γυάλινο, εκείνο κλουβί, στο ταμείο του Σομώ, που ελπίζει να μπή, αντί του άληθινού ταμία...

Η μεταμόρφωσίς του είναι πραγμα- τικώς τόσο τελεία, ώστε να γελασθούν όλοι εκείνοι οι άνθρωποι!... Δέν θα τον προδώσει άρα γε μια παραμικρά λε- πομέρεια, που είμπορεί να του διέρυγαι...

«Τώρα πιά πάει! συλλογίζεται. Ο κϋδος έρρίβη. Έμπρός!»

Και ανοίγει την πόρτα.

Μόλις μπήκε στη μεγάλη αίθουσα,

Καλά πάμε!... Ελπίζω, ότι θα προσθώσω... (Σελ. 62, στ. α')

στο χώλλ της Τραπέζης, μια ευχά- ριστη έκπληξις τον έπερίμενε: Έξ' ατίας της συνεφιάς, τα ηλεκτρικά ήταν αναμ- μένα. Η σύμπτωση αυτή τον έβοηθούσε πάρα πολύ, γιατί στο τεχνητό εώς, το βήφισμό του θα έφαινετο φυσικώτερο.

Και νά, την στιγμή εκείνη, ένας γκούρμ, που περνά τρέχων από κοντά του με κάτι χαρτιά στο χέρι, του φωνάζει:

— «Ε, μπαμπά!... γιατί άργησες έτσι;... Κάμε γρήγορα! Ο Μπρεβουά σε γυρεύει!...»

Ήταν ο Έρρίκος. Κι' αυτός ακόμη έγελάσθη κι' έπηρε τον Άγκλας για τον πατέρα του. Ο κλέπτης πήρε θάρρος. Ο Μπρεβουά αυτός που έλεγε ο μικρός γκούρμ, ήταν ίσα-ίσα ο ταμίας, που ο Άγκλας επρόκειτο τώρα να τον αντι- καταστήσει εις το ύπ' αριθ. 26 γυάλινο κλουβί, το πρώτο στην άρχή του δια- δόσις.

Προχωρεί γρήγορα προς τα εκεί. Κι' από τα γυαλιά του μικρού γραφείου, βλέπει τώρα τον συνάδεφό του, τον Μπρε- βουά, που του νεύει με άνυπομονησία:

«Έλα λοιπόν! τί έγινε;...»

Περνά άνάμεσα από τα τραπέζια. Κα- νείς δέν τον προσέχει. Ο επιθεωρητής τον χαιρετά με χαμόγελο, καθώς του άνοίγει την πόρτα για να περάσει. Και να τον τώρα μέσα στο μικρό γραφείο, στο γυάλινο κλουβί, δίπλα στον Μπρε- βουά, μπροστά στα μετάλλινα κουτιά, που περιέχουν τα χρήματα της Τραπέ- ζης. Η περιουσία αυτή που την βλέπει τόσο κοντά του, που είναι σχεδόν στα χέ- ρια του, τον άποτρελλώνει. Σαν σε ό- νειρο, ακούει τον ταμία που διάζεται να φύγει, να λέει στον αντίκαταστάτη τί ποσόν χρημάτων του άφίνει. Προσπαθεί να πάρη την συνειθισμένη στάση του Σομώ, όπως τον είχε ιδή πολλές φορές σκυμμένο να μετρά τα χαρτονομίσματα και τα ναπολεόνια, και να γράφει 'ς ένα χαρτί τους άριθμούς.

Η παράδοσις του ταμείου γίνεται με την συνειθισμένη βία και τυπικότητα και ο άφηρημένος επιθεωρητής, κυ- τάζων προς τη σάλα δέν βλέπει τίποτε το έκτακτο.

— «Ένα εκατομ- μύριο, διακόσιες χι- λιάδες! άναγγέ- λει στο τέλος ο Μπρεβουά.

— Σωστά! ά- ποκρίνεται ο Άγ- κλας.

Ετελείωσε. Ο ταμίας έφυγε, ο έ- πιθεωρητής έπίσης. Ο κλέπτης βρι- σκεται μόνος του μέσα στο γυάλινο κλουβί το γεμάτο χρυσάρι. Έχει ένα εκατομ- μύριο διακόσιες χιλιάδες φράγκα μπρο- στά του. Περισσότερα κι' απ' όσα είχαν έλπιση...

Μόνος; Όχι καθ'αυτό μόνος, γιατί εκεί, μπροστά στη θυρίδα, ο κόσμος συ- νωστίζεται άνυπόμονος. Ένας κλητήρας φωνάζει τους άριθμούς και στρέφεται προς αυτόν, ως να επείρμενε ν' άρχισή της πληρωμές του. Ούτε στιγμή δέν μπορεί να μείνη έτσι χωρίς να κάνει τί- ποτα. Θα κινούσε την προσοχή. Πρέπει να έξακολουθήσει να παίξει τον ρόλο του ταμία, τουλάχιστον για λίγες στιγμές.

Το ρολόγι του τοίχου δείχνει μία και σαράντα δύο. Έχει ακόμη καιρό ένα τέταρτο ως να ξυπνήσει ο Σομώ, επειδή η όσις του ναρκωτικού ήταν άκριδώς για μιανήμιση ώρα.

Πώς θα περάσει αυτό το τέταρτο; Ο κλέπτης, που ήξευρε καλά την έρ- γασία του ταμία, παίρνει ένα τσέκ από το κουτί κυττάζει τον άριθμό του και

αλλάζων λίγο τη φωνή του, φωνάζει:

— Ο άριθμός είκοσιδύο!

Μια κυρία από το πλήθος, τρέχει άμέσως στη θυρίδα και άπαντά:

— Εγώ!

— Πόσα; την ρωτά ο Άγκλας.

— Τριακόσια φράγκα.

Ο ψευδοταμίας παίρνει τρία εκατο- στάρια από μια δέσμη χαρτονομισμά- των και πληρώνει.

Ένα έλέμμα στο ρολόγι: έχει ακό- μη ένδεκα λεπτά.

Σ αυτό το διάστημα έπρεπε προπάν- των να έκτελῃ με ακρίβεια και τάξι τα χρέη του, είδεμῃ θα έφανερώνετο. Γι' αυτό παίρνει πάλι ένα άλλο τσέκ και φωνάζει:

— Ο άριθμός είκοσιτρία.

— Εγώ.

— Πόσα;

— Πεντακόσια είκοσιοντώ φράγκα κι' έξηντα.

Ο Άγκλας πληρώνει με λύπη του αυτά τα χρήματα, που ελαττώνουν την περιουσία του και, από την πελωρία δέσμη των χαρτονομισμάτων, χωρίς να τον ιδή κανείς, χώνει μερικά στην τσέπη του.

— Άριθμός είκοσιτέσσαρα!

— Δώδεκα χιλιάδες!

Ο κλέπτης πληρώνει, αλλά κυττά- ζει και το ρολόγι. Δέν του μένουν παρά τρία λεπτά!

Άριθμός είκοσιπέντε... είκοσιέξη... είκοσιεπτά... Τους πληρώνει όλους.

Ούφ, έπιτέλους! Η στιγμή της μεγά- λης κλεψιάς έφθασε. Προσποιούμενος όλοένα, ότι παίρνει από τα κουτιά του ταναγκαία χρήματα, για να πληρώσει το τελευταίο τσέκ, χώνει χαρτονομί- σματα στη ζώνη του πανταλονιού του.

Δέν είναι και τόσο εύκολο, γιατί από τα γυαλιά του κλουβιού φαίνονται όλα τα κινήματα του ταμία. Ευτυχώς γι' αυτόν, η συρροή του κόσμου είναι τόσο μεγάλη, ώστε οι υπάλληλοι, σκυμμένοι στα τραπέζια τους δέν έχουν καιρό να τον κυττάζουν.

Ο επιθεωρητής σουλατσάει απέξω, στο χώλλ, και ο Άγκλας, έννοείται, προσέχει να σουφρώνη τα χαρτονο- μίσματα και τα ναπολεόνια, της στιγμές που του έχει κυριεύσει τη ράχι.

Όταν έπιτέλους ο ψευτο-Σομώ έχω- σε στο στήθος του ετής τσέπες του, παν- τού όπου μπορούσαν να χωθούν, τα μά- τσα των χαρτονομισμάτων και τα τυ- σένια των ναπολεονιδών, έφρόντισε να- φίση μερικά στα κουτιά, για να μη φαί- νωνται έντελώς άδεια, κι' έξαφνα έφώ- ναξε στον κλητήρα:

— Πέτρο!... πές 'ς τον επιθεω- ρητή... δέν ξέρω τί έχω... μια ζάλη...

Πρέπει να φύγω μια στιγμή.

(Έπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠ' ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΜΟΥ ΧΡΟΝΙΑ ΟΙ ΔΥΟ ΣΥΜΠΛΕΚΤΙΚΟΙ

Γ'στερα από δυό-τρείς ώρες, θα ήταν μεσάνυχτα και θα έμπαινε ο καινούργιος χρόνος. Το σπίτι μου έκαμε τραπέζι για τόνονά μου, είχε καλεσμένους καμιά δεκαπενταριά φίλους και δικούς μας, μαζί μ' αυτούς το νουνό μου τον Παπα- κονόμο, το δασκαλό μου το Λάρισσο, και τα τρία παιδιά απ' την τάξι μου. Έξω φεγγάρι κά μέρα. Πέρο' απ' τα παράθυρα μας, θάρρούτες πώς έδινε κι' ο Αϊθα- σίλης το τραπέζι του και πώς το δικό μας ήταν μια μικρογραφία του δικού του. Τη δική του βασιλόπητα την είχε τοιμάσει από νωρίς. Για δυό - τρείς μέ- ρες κοσνίνιζε αδιάκοπα άλευρι, που το είχε στρώσει δυό πιθμές' ύστερα ο ή- λιος από τη μία μεριά, ή παγωνιά από την άλλη, έκαναν και την κρούστα της ζαχαρωμένη, που να πατούσες άπάνω δέν έσπαζε. Έτσι το φεγγάρι την έδει- χνε σά μιάν άπέραντη τυρόπητα με τα με- γάλα κόβρα της, τα βουνά, και σά να είχε σκάση κάπου - κάπου στο ψήσιμο, ξεχώ- ριζα, οι πατημένοι δρόμοι στες χωρα- ριές. Κερία για το τραπέζι του είχε χι- λιάδες κρούσταλα, που κρέμονταν απ' τες γρηπίδες των σπιτιών, και δυό ραχούλες αντίκρυ στο χωριό μας που φαίνονταν σαν βουνόχονια τότε, καθρέττιζαν τες δυό άπλάδες γαλοτύρι του δικού μου τρα- πεζιού.

Είχαμε αποτραβηχτή από το τραπέζι και είχαν άρχισή τα χωρατά και τα γέ- λια, τα Όμηρικά όπως έλεγε ο Λάρισσος.

Ο λόγος ήταν για τα σημάδια που ήρε ο καθένας στο φελί του απ' την βασιλόπητα. Η μητέρα μου ήταν μάνα σ' αυτά και κανένας δέν έμνε άδικη- μένος.

Οι βασιλόπητες ήταν δυό: ή μια ση- μαδεμένη, ή άλλη άσημάδευτη. Αν ήθελες να μη γελούν για σένα, έπαιρ- νες απ' την άσημάδευτη μοναχός σου' αν ήθελες απ' τη σημαδεμένη, θα άπλωνες το πιάτο στη μητέρα μου.

Ο πατέρας μου εύρισκε πάντα το φλωρί, ήταν δικαίωμα του, κρατούσε τη σακκούλα του σπιτιού. Η κυραμάνα μου ένα μικρό κλειδάκι, σαν κλειδοκράτορας του σπιτιού, και κάθε φορά αυτό το κλει- δάκι το χάριζε εκεί' φανερά στη γύφη της, τη μητέρα μου, μ' αυτή δέν το δέ- χονταν. Αυτή τη φορά ο νουνός μου ο Παπακονόμος ήρε στο φελί του ένα σπει- ρί από γυάλινο κομπολόγι.

Του φτωχού το εύρημα ή καρδιά ή πέταλο, μουρμούρισε.

Ο δασκαλός μου ο Λάρισσος ήρε μια μικρή βεργούλα από κωνιά.

— Πέρασε ή μέρα της, κυρία μου, φωνάξε στη μητέρα μου, τρομαχμένος.

κρατώντας τη βεργούλα στα χέρια του. Αν αυτή ή κωνιά άπομένη άκόμα το σύμβολο της δασκαλοσύνης, σ' όρκίζομαι πώς-θα γίνω άμέσως καντηλανάφτης.

Το νόστιμο ήταν που ο συμμαθητής μου ο Φίλιππας, το Ζιζάνιο που λέγαμε, μου ζήτησε ν' αλλάξωμε τα πιάτα με την πητή και τάλλαξαμε. Εγώ ήρα στο δικό του μια άσημένια δραχμή, κι' αυτός μια πέννα μικρή από ετερό στο δικό μου.

— Βλέπεις, Φίλιππα, του είπε ο Λά- ρισσος, τί παθαίνουν εκείνοι που θέλουν να κάνουν τον έξυπνο;

Ο νονός μου άρχισε να πειράζει το Λάρισσο, που δέν πήγε για τες γιορτές στο χωριό του, όπως πάντα, απ' το χιό- νι και την παγωνιά, κι' έτσι δέν χάρηκαν τα κακόμοιρα τα παιδιά Χριστούγεν- να και ύστερα από δυό μέρες, κα- θώς δείχνουν τα μερομήνια, θα χτυ- πήσει πάλι ο σήμαντρος του σχολειού.

— Τώρα είναι, έλεγε γελδώντας ο Πα- πακονόμος, που ο Αϊθασίλης τους θα κρατάη πέννα και χαρτί, χαρτί και κα- λαμάρι, που λέει και το τραγούδι. Ό- ταν ήταν έδώ ο άλλος ο δάσκαλος, έ- φερνε από το σπίτι του ένα γαϊδουράκι για να πηγαίνει μ' αυτό στο χωριό του. Αχ, αυτό το γαϊδουράκι πόσο τα καλο- κάρδιζε τα παιδιά! Σαν εκείνο του Βα- λαάμ, κρυφομιλούσε κι' αυτό 'ς αυτά και τούς έταζε έλευθέρια για δι' έβδομάδες.

Γύρισε ο Λάρισσος 'ς έμάς και μ'ας ρώτησε.

— Έτσι είναι, παιδιά:

— Ας λέει ο νονός μου, Δάσκαλε, του είπα έχω' τώρα καλοκαρδιζόμε πιό- τερο που σε έλεπομε μαζί μας.

Γ'στερα άρχισαν τα γέλια με τη Ρένα την ψυχραιμάρα που ρωτούσε κρυφά το θεό μου, εκεί που συγρίζε, πότε θα είναι μεσάνυχτα. Ο θεός μου κατάλαβε το σκοπό της και σαν πειραχτήριό που ή- ταν, την έβγαλε στο φανερό.

Η Ρένα ήθελε να μάθῃ πότε θα εί- νε μεσάνυχτα, για να βγῇ έξω στην αϋλή και να ιδή που ο' άνοίξουν τα Ου- ράνια σαν άστραπή, να ξεμυτίσει ο και- νούργιος ο χρόνος. Αν τ' άρπαζαν τα μάτια της, αυτό το άνοιγμα τ' ουρανού, κάτι θα ζητούσε γοργά - γοργά να της ρίξη απ' επάνω. Αυτή δέν θα γελιδωνταν σά μια άλλη τα καλήν' χρόνια, που ζή- τησε «χίλια σακκιά άσπρα», γιατί άσπρα έλεγαν τότε τις άσημένιες δραχμές, και ο ουρανός δέν το κατάλαβε και της έρριξε χίλια σακκιά άδεια και κάτασπρα σαν το χιόνι. Αυτή θα ζητούσε να της ρίξη χί- λιας λίρες μοναχά, τί τις ήθελε τες πιότερες; δέν ήξερε καλά καλά ούτε κι' αυτές να τες μετρήσει. Γ'στερα, πότε θα εύρισκε άλλη φορά τέτοια ξαστεριά σαν τη βραδιά εκείνη;

(Έπεται το τέλος)

ΑΔΑΜ

Η ΚΑΣΣΕΤΙΝΑ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

«Δὲν ἔκαμα βέβαια καλὰ» ἐνόμιζα ὅμως ὅτι μιὰ τέτοια ἀποκάλυψις δὲν θὰ ἔκαμνεν ἄλλο, παρὰ ναυξήσῃ τὴν λύπην καὶ τὴν στενοχωρίαν σου.

«Ὁ υἱὸς μας, ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἔπρεπε νὰ φέρῃ τὸ τίμιον ὄνομα τῶν μαρκησιῶν Δερινῶν, θὰ ζῇ τώρα ἀγνωστος καὶ ἄσπινος εἰς κάποιον μέρος τῆς Γαλλίας, ἴσως εἰς πόλιν, ἴσως εἰς χωρίον... Ἡ παραμάννα δὲν κατόρθωσε νὰ μοῦ δώσῃ τὴν παραμικρὴν πληροφορίαν, οὔτε περὶ τοῦ οἴκου γενναίου τοῦ ὀνόματος, οὔτε περὶ τοῦ μέρους ὅπου κατοικεῖ. Τὸ μόνον ποῦ γνωρίζομεν, εἶνε ὅτι ὠμοιάζει μὲ τὸν Ροδόλφον τόσο πολὺ, ὥστε πολλὰκις—μὲ ἐβεβαίωσεν ἡ παραμάννα,—αὐτὴ καὶ ὁ ἄνδρας τῆς ἑταιρείαν τὸν ἕνα διὰ τὸν ἄλλον.

«Ἀλλ' ἐνῶ, μεγαλῶνων, ὁ Ροδόλφος

εὐρῇ, διότι ἡ φοβερὰ αὐτὴ ἀποκάλυψις ἐκλόνισεν ἀκόμη περισσότερον τὴν ἡδὴ ἐπισφαλὴ ὑγείαν μου.

«Ἐξ ἄλλου, αὐτὸ τὸ μυστικὸν μὲ πνίγει... μὲ σκοτώνει...»

Ὅλην τὴν νύκτα, ὁ μαρκήσιος ἐδιέβαζεν αὐτὰς τὰς ἐπιστολάς.

Τὰς ἔβρεξε μὲ τὰ δάκρυα τοῦ καὶ ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ψυχῆς τοῦ ἐσυγχώρησε τὴν μαρκησίαν διὰ τὸν φόβον. ποῦ τὴν ἐμπνίδει νὰ τοῦ φανερώσῃ ἐνωρίτερα αὐτὸ τὸ μυστικόν.

Λοιπὸν, καμμίαν δὲν ἐχοροῦσεν ἀμφοβία. Ὁ Μωρίς Ζιλλάρ ἦτο υἱὸς τοῦ.

—Εἶνε τὸ παιδί μου, ἐσυλλογίζετο, καὶ ἐγὼ τὸν ἐβούλησα νὰ φυλακισθῇ! Ἐρῶ ἀλλὰ τὸ παιδί μου!

Ἐννοεῖτε τώρα διατὶ δὲν ἐνδιέφεραν τὸν μαρκήσιον Δερινὸν τὰ χρήματα, διατὶ θὰ ἐπλήρωνεν οὐδὲν ποσὴν διὰ τὴν ἀμεστον ἀπελευθέρωσίν του.

Ἐπρεπε νὰ ἐνεργήσῃ τὸ γρηγορώτερον. Ἀλλὰ πῶς ἔμπορῶσε νὰ κάμῃ τὸ παραμικρὸν ὑπὲρ τοῦ Μωρίς, ὅσον εὐρί-

αὐτοκίνητο καὶ τοὺς ἀκολουθήσαμε.

—Ἐπειτα: ἡρώτησε μὲ ἀγωνίαν ὁ κ. Χόλκερ.

—Τοὺς ἀκολουθήσαμε ὡς τὸ Γκροβνίς, δεκαπέντε μίλλια ἔξω ἀπὸ τὸ Λονδίνον, καὶ τοὺς εἶδαμε νὰ μπαίνουν εἰς ἕνα μικρὸ σπίτι, μοναχικόν. Τὸ σημάδεψαμε καλὰ καὶ γυρίσαμε στὴν πόλιν, μὲ τὴν ἀπόφασιν νὰ τοὺς καταγγείλωμε στὴν Ἀστυνομίαν, γιατί πρόκειται βέβαια περὶ ἀρπαγῆς. Ὁ φίλος μου μάλιστα σήκωσε αὐτὸ τὸ μανδύλι, ποῦ ἔπεσε τοῦ κοριτσιοῦ, τὴν στιγμήν ποῦ τὸ ἐπρωχόταν νὰ μῆνι στ' ἀμάξι, μπροστὰ στὸ θέατρο.

—Δόστέ μου το! κάμνει ὁ κ. Χόλκερ, ἀρπάζων τὸ μανδύλι ἀπὸ τὰ χεῖρά του. Ναί... αὐτὸ εἶνε... τὸ μανδύλι τῆς Νέλλης. Γρηγόρα, κύριοι! Ἀς πάρωμ' ἐν αὐτοκίνητο, νὰ μὲ ὁδηγήσετε στὸ μέρος ποῦ εἶδατε νὰ μπαίνουν οἱ λησταί. Γρηγόρα, σὰς παρακαλῶ! Τὸ κορίτσι ποῦ ἔκλειπεν, εἶνε κόρη μου.

...Ὅταν ὅμως ἐφύλαξαν εἰς τὴν ἐξοχὴν, οἱ δύο τζέντλεμαν ποῦ συνώ-

—Καὶ γιατί θέλετε νὰ μὴν ἐξακολουθήσῃ;

—Εἰδὼ δὲν θέλω τίποτε... Μήπως ἐγώ;

Τώρα ὁ Ροδόλφος ἀντριχιάζει. Ἀνεγνώρισεν ἐκείνην τὴν φωνὴν Εἶνε ἡ φωνὴ τοῦ γέροντος Ράλφ, τοῦ βασιλέως τῶν Μεταμορφωτῶν.

—Σοῦτ! τσιμουδιά! Ἀκολουθήστε με! διατάσσει ὁ σύντροφος τοῦ Σίμωνος, βλέπων ὅτι ἀνεκαλύφθη.

—Νὰ σὰς ἀκολουθῶ... Τί λέτε, καί; Εἰδὼ πηγαίνω στὴ Νέα Ὑόρκη.

—Ἔχετε καλλίτερη δουλειὰ στὸ Λονδίνον...

—Καθόλου! Ἐπειτα ἐδῶ τὸ λόγο μου.

—Σὲ ποιόν;

—Αὐτὸν σὰς ἐδιαφέρει. Ἐδῶ τὸ λόγον μου, αὐτὸ ἀρκεῖ.

—Λόγος ἐνός λαοποδύτου! καρχαίει ὁ ἄλλος.

—Ὡς σὰς δώσω μιὰ συμβουλὴ, Ράλφ. Ἀρίστε αὐτὸ τὸ παιγνίδι καὶ βγῆτε ἔξω ἀμέσως. Μιὰ λέξιν νὰ πῆτε παραπάνω, σὰς ξεμασκαρεύω!

—Καὶ μὲ καταστρέφετε, εἰ συμπληρώνει εἰρωνικῶς ὁ μεταμορφωτής, προσπαθῶν νὰ συλλάβῃ τὸν Ροδόλφον ἀπὸ τὸν βραχίονα.

—Ἀς γίνῃ ὅ,τι γίνῃ!

—Μὰ δὲν συλλογίζεσθε τί θὰ γίνετε καὶ σεῖς;

—Εἰδὼ δὲν φοβοῦμαι τίποτα. Τώρα εἶμαι ἄλλος καὶ τὰ χαρτιά μου εἶνε ἐν τάξει. Φύγετε ἀπὸ τὸ βαπόρι, σὰς λέγω!

—Διαβάσαμε τὰ γράμματα, ὑπολαμβάνει ὁ Ράλφ μὲ μαλακώτερον ὄρος, κ' ἐρχόμενον νὰ σοῦ προτείνω ἕνα σχέδιον, ποῦ θὰ σ' ἔκαμνε ἐκατομμυριόχο σὲ εἰκοσιτέσσαρες ὥρες! Δὲν θὰ ξεύρης βέβαια, ὅτι ὁ Μωρίς Ζιλλάρ εἶνε...

(Ἐπεται συνέχεια) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

Η ΠΕΤΑΛΟΥΔΙΤΣΑ

—Μικρὴ πεταλούδιτσα μου, Μέσ' σ' αὐτὴν ποῦ πετιᾷς, Τί ἀνήσυχη ζητᾷς;

Μήπως δοσοῦλα πλιότερη, Γλυκύτερη εὐωδιά, Μὲ τὴν τρελλή σου βιά;

—Μήτε δοσοῦλες πλιότερες, Καὶ μήτε μυρωδιές: Σὲ κήπους καὶ βοάριες

Τὸ ρόδο τ' ὁμορφύνει Ζητῶ, ποῖν μαραθῇ, Νεκρὴ καὶ μὲ δεχθῇ.

Χαρά μου ἔχω, ἡ ἐφῆμερη, Χαρά μου ἀληθινή, Τὴν αὐτὴν ὁμορφὴν θανή...

Σπέτσες, 1916. ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΑΓΩΡΙΑ ΚΑΙ ΚΟΡΙΤΣΙΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΝΑ μάθημα εἰς Πανεπιστήμιον μ' ἔκαμε νὰ θυμηθῶ—τί νομίζετε;—

τὰ καυγαδάκια ποῦ στήνονταί καμ' μιὰ φορὰ μεταξὺ κοριτσιῶν καὶ αγοριῶν τῆς Διαπλάσεως.

Ἦταν τὸ ἐναρ-

κήριον τοῦ κ. Σ. Τσάκωνα, κοθηγητοῦ τῆς Γυναικολογίας. Ἄν τὸ ἀκούγαν τὰ γόρρια, θὰ κατέβαζαν λιγάνι ταυτιά. ἀπεναντίας τὰ κορίτσια θὰ σήκωναν τὰ μέτωπα. Γιατὶ ὁ κ. Τσάκωνας ὠμίλησε γιὰ τὴν Γυναῖκα εἰς τὴν Δημοθυρίαν καὶ ἀπέδειξε—μάλιστα, ἀπέδειξε—μὲ ὅλα τὰ μέσα τῆς ἐπιστήμης, ποῦ ἔχει εἰς τὰ χεῖρά του,—ὅτι δὲν εἶνε καθόλου κατώτερο πλάσμα ἀπὸ τὸν ἄνδρα, ὅπως πιστεύεται ἀπὸ πολλοὺς, ἀλλὰ ἰσοδύναμο καὶ σὲ κάποια πράγματα ἀνώτερο.

Δὲν μπορῶ φυσικὰ νὰ σὰς πῶ ἐδῶ ὅλη τὴν ἀνάλυσιν ποῦ ἔκαμε καὶ ὅλα τὰ συμπέρασμα ποῦ ἔδωκε ὁ σοφὸς καθηγητής. Ἐάρκεσθω μόνον στὰ ψυχικά καὶ διανοητικά προτερήματα ποῦ μᾶς ἐνδιαφέρουν περισσότερο. Ἡ Γυναῖκα λοιπὸν, κατὰ τὰ τελευταῖα πορίσματα τῆς Ἐπιστήμης, ἔχει ἐγκέφαλον πλεονεκτήον ἀπὸ τὸν ἀνδρικό· ἡ φυσικὴ ἀντίληψις, ἡ μνήμη καὶ ἡ φαντασία εἶνε στὴ Γυναῖκα δυνατώτερα, καὶ αἰσθάνεται περισσότερο ἀπὸ τὸν ἄνδρα τὴν ἀγάπην, τὴν χριστιανικὴν ἀγάπην ἐννοῶ, τὸ «ἀγαπάτε ἀλλήλους».—τὴν συμπάθειαν καὶ τὸν οἶκτον, μὲ ἄλλους λόγους εἶνε λιγώτερο ἐγωίστρια.

Ἡ Γυναῖκα, καλλιεργήσας τὸ μυαλὸν της, μπορεῖ νὰ κάμῃ ὅ,τι κάνει καὶ ὁ ἄνδρας. Μὲ τὴν καρδιά της ὅμως, κάνει περισσότερα καὶ ἀπὸ αὐτὸν. Ἄν ὁ ἐγωισμὸς εἶνε χρησίμος γιὰ τὸ ἄτομον, ὁ ἀνθρωπισμὸς ὅμως, ἡ ἀγάπη τοῦ ἄλλου, εἶνε ἀπαραίτητη γιὰ τὴν κοινωνίαν. Ἡ Γυναῖκα λοιπὸν, μὲ τὰ ψυχικά της προτερήματα, εἶνε κοινωνικώτερη ἀπὸ τὸν ἄνδρα. Μποροῦμε νὰ ποῦμε, ὅτι ἀποτελεῖ τὴν βάσιν, τὸ στήριγμα τῆς κοινωνίας. Καὶ αὐτὸ εἶνε πολὺ σπουδαῖον καὶ ἀναιδέες τὴν Γυναῖκα πολὺ ψηλά.

Δὲν εἶνε δύσκολον, πραγματικῶς, νὰ παρατηρήσῃ κανεὶς, ὅτι στὴς πλεονεκτήσεις τῆς ἐργασίας τῆς φιλανθρωπίας, τῆς εὐποιίας, τῆς φιλαλληλίας. Νοσοκομεῖα, ὁρροανοτροφεῖα, γερωντοκομεῖα, ἄσυλα, συστάτια, ἔρανοι, ἐλεημοσύνης, βοηθήματα στοὺς πτωχοὺς, ὅλα ἀπὸ τὴ Γυναῖκα. Δὲν τὸ κάνει γιὰ ἐπίδειξιν, ὅπως

λένε μερικοί, ἢ γιατί δὲν ἔχει νὰ κάμῃ τίποτε ἄλλο. Τὸ κάνει ἀπὸ αἰὰ ψυχικὴ ἀνάγκη. Ἀπὸ ἀγάπην καὶ ἀπὸ οἶκτον. Καὶ αὐτὴ σκουπᾷ πάντα τὸν ἄνδρα, νὰ ξεχνᾷ τὸν ἐγωισμὸν τοῦ καὶ νὰ κἀνῃ ἐπίσης τὸ καλόν. Καὶ ἐπειδὴ, καθὼς εἶπαμε, ἡ κοινωνία στηρίζεται στὴν συμπάθειαν, στὸν οἶκτον, ποῦ αἰσθάνεται ὁ ἄνθρωπος γιὰ τὸν ἄνθρωπον,—καὶ γιὰ τὸ ζῶον ἀκόμη.—ἡ Γυναῖκα, ποῦ ἔχει αὐτὰ τὰ αἰσθήματα πλεονεκτήματα, εἶνε μεγάλος κοινωνικὸς παράγων, εἶνε σπουδαίοντατο στοιχεῖον πρὸς τὸν κοινωνικόν.

Τὸ συμπέρασμα εἶνε, ὅτι τὰ γόρρια μπορεῖ νὰ υπερηρευνῶνται λιγώτερον γιὰ τὰ κατορθώματά τους στὴν... Σελίδα Συνεργασίας. Τὰ κορίτσια υπερτεροῦν στὸν ἔρανον γιὰ τὴν ἐγγραφήν ἀτόρων.

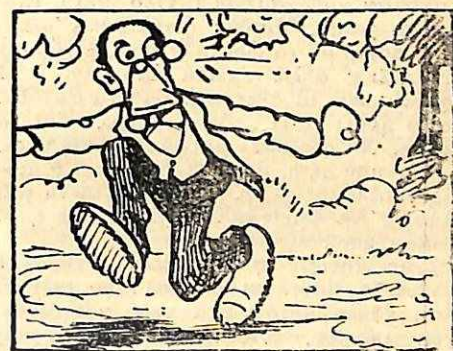
Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

(Βλέπε Ὀδηγὸν Συνδρομητοῦ Κεφ. IV.)

α) Μαθητὴν Δικῶν

—Μπορῶ! Ποῖος μοῦ πέταξε ἐπὶ μάτι αὐτὸ τὸ πρῶγμα;

β) Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Αὐτοκρατορίας τοῦ Βυζαντίου

	ΟΝ		ΟΝ	
ΜΙ	ΣΟΥ	ΤΑΙ	ΡΟΝ	ΝΙ
	ΑΡ	ΡΕΥΣ	ΤΕ	
ΚΑ	ΤΑΣ	Α	ΚΡΙ	ΝΑ
	ΦΗ		ΣΙ	

Νὰ συναρμολογηθῶν αἱ συλλαβαὶ αὗται, ὥστε νὰποτελεσθῶν τὰ ὀνόματα πέντε ἑλληνικῶν ἀκρωτηρίων.

γ) Διὰ τοὺς Ταλλομαθεῖς

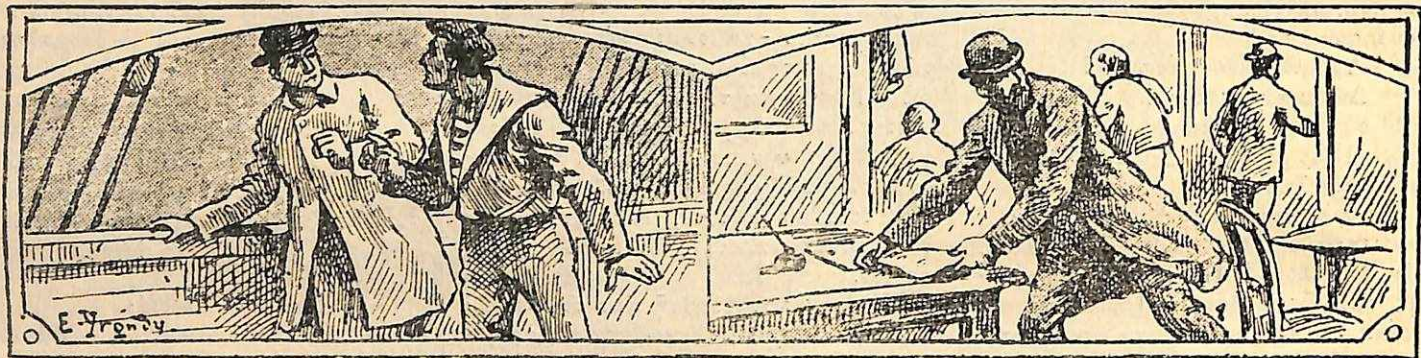
R**n-n*-s*rt-d*-c**r-r*-l-f**t-p*r*r*-f*-l*mps.

Νὰναγνωσθῇ τὸ φωνηεντικὸν τοῦτο.

Δήλωσις: Αἱ λύσεις—ὅσωνδήποτε—ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου,—συνοδεύονται ἀπαραίτητως ὑπὸ ἐνός μόνον δεκαλέπτου καθαροῦ γραμματισμοῦ.

Δύσεις τοῦ 5ου φύλλου

α') Ἀθῆναι, Σπάρτη, Θῆβαι, Ἀργεῖοι. Ἐπίδαυρος.

ἐξεδήλωνε τὴν πονηρίαν τοῦ φύσιν, ὁ ἄλλος, (τὸν ἔλεγον Μωρίς,) ἐγίνετο ἕνα πολὺ καλὸ παιδί, τίμιον καί...»

Ἡ ἐπιστολὴ διεκόπητο ἐδῶ. Ἐν ἄλλο φύλλον χάρτου περιεῖχε τὴν ἐγγραφὴν ἐμολογίαν τῆς παραμάννας τοῦ Στρεπᾶ, καὶ ἕν ἄλλο, μερικὰς λεπτομερείας, ὅχι μεγάλης σπουδαιότητος.

Εἰς δευτέραν ἐπιστολὴν τῆς συζύγου του, ἰδιόχειρον καὶ γραμμένην τέσσαρας ἡμέρας μετὰ τὴν πρώτην, ὁ μαρκήσιος εἶχεν ἀναγνώσῃ τὰ ἑξῆς:

«Ἐπιτέλους εἰμπορῶ νὰ σοῦ δώσω μιάν πληροφορίαν ἀφορῶσαν τὸν υἱόν μας.

«Μοῦ τὴν ἐνεπιστεύθῃ πρὸς ὀλίγου ἡ παραμάννα καί, ὅσον ἀσήμερον καὶ ἂν εἶνε, εἰμπορεῖ κάποτε νὰ χρησιμεύσῃ.

«Ὁ υἱὸς μας, εἰς τὴν βάσιν τοῦ καὶ μού, ἔχει ἕνα σημάδι, ὅχι μεγαλῆτερον ἀπὸ μπιζέλι, ποῦ ὀμοιάζει μὲ τριφύλλι.

«Εἴθε νὰ τὸν ἐπανεύρῃς μιάν ἡμέραν! Εἰδὼ βέβαια δὲν θὰ λάβω ποτὲ αὐτὴν τὴν εὐτυχίαν, διότι ἐπῆρα ὅλα μου τὰ μέτρα νὰ μὴ ἀναγνώσῃς αὐτὰς τὰς γραμμάς, παρὰ μετὰ τὸν θάνατόν μου.

«Καὶ ὁ θάνατος δὲν θάρσῃ νὰ μ'

σκητο εἰς τὰ χεῖρά τῶν ληστῶν ἐκείνων: Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ Οὐίλλιαμ Χόλκερ, ἐξερχόμενος ἀπὸ τὸ Βασιλικὸν Ἐνοδογεῖον, ἤκουσε τυχαίως μερικὰς λέξεις ἀπὸ τὴν συνομιλίαν δύο κυρίων ἀμέμπτου ἑξωτερικοῦ, οἱ ὁποῖοι ἐστέκοντο καὶ συνεζήτουν ζωηρῶς διὰ κάποιον συμβάν.

—Ἡ ὥρα ἦτον ἐννέα, ἔλεγε ὁ ἕνας, ὅταν σταματήσαμε ἀπέξω ἀπὸ τὸ Πριγκηπικὸν Θέατρον. Ἐξάρνα...

—Ἀπὸ τὸ Πριγκηπικόν εἶπατε: τὸν διέκοψεν ὁ κ. Χόλκερ.

—Μάλιστα, κύριε, ἀπὸ τὸ Πριγκηπικόν. Ἐξάρνα βλέπομεν ἕνα κορίτσι, ποῦ τὸ συνόδευε μιὰ κυρία, πλεῖστον ἡλικιωμένη, νὰ τραβιέται πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ νὰρνήται νὰ ἀκολουθήσῃ δύο κυρίους, ποῦ ἐπέμεναν νὰ τὴν πάρουν μαζί των.

—Διάβολε! ἐρώναξεν ὁ κ. Χόλκερ καὶ σεῖς τί ἐκόματε; Τοὺς ἀρίστατε;

—Τὸ πρῶγμα συνέβη τότε γρηγόρα, ἀπεκρίθη ὁ ἄλλος κύριος, ὥστε δὲν ἐπροσθάσαμε νὰ ἐπέμωμεν. Ὅπως δὲν ἔπαυσε, ἄμα ἐξέκρινε τὸ ἀμάξι, ποῦ πῆρε τοὺς δύο κυρίους καὶ τῆς δύο γυναῖκες, ὁ φίλος μου καὶ ἐγὼ μῆλαμε εἰς τὸν

δευκνόντων κ. Χόλκερ, ἐπέπεσαν ἐναντίον του καὶ τὸν ἀρῶπιζαν. Ἦτον αἰχμάλωτος τῆς συμμορίας τοῦ Σκυλοκεράλου, ὅπως καὶ ὁ φίλος του κ. Δερινὸς! Καὶ διὰ νὰ τὸν ἀπολύσουν, τοῦ ἐξήτοσαν ὑπέρογκον λύτρα, ὅπως καὶ ἀπὸ τὸν μαρκήσιον.

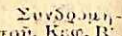
Ἐν τούτοις ὁ «Ρ», ὁ κλέπτης, εἶνε ἐντελὲς ἄσχετος πρὸς τὰς σκευωρίας αὐτὰς τοῦ Σκυλοκεράλου. Εὐρίσκεται μάλιστα μίλλια μακρὰν, ἀγνοῶν τὴν παγίδαν, εἰς τὴν ὁποῖαν ἐνέπεσεν ὁ μαρκήσιος μετὰ τὸν χωρισμὸν των εἰς τὸ Ντρουλὶ, καὶ αὐτὴν τὴν στιγμήν, ἐπιβιβάζεται, κατὰ τὴν συμφωνίαν, εἰς τὸν «Νεῶν».

—Τί ὥρα φεύγει τὸ βαπόρι; ἐρωτᾷ ἕνα ναύτην.

—Εἰς τὰς ὀκτώ, κύριε, ἀκριβῶς.

—Δηλαδή μετὰ εἰκοσι λεπτά, ὑπολαμβάνει ὁ νέος, μὲλις κρύπτων τὴν ἀνυπομονήσαν του ὁ καιρὸς εἶνε θαυμαστος! μοῦ φαίνεται ὅτι θὰ κάμωμεν ἐξοχο ταξίδι.

—Βεβαίως, ἂν ἐξακολουθήσῃ, ἀπαντᾷ ὁ ναύτης, πλησιάζων τὸν Ροδόλφον.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεταιται τοὺς φίλους της·
 Τρικυμῖαν (ἐλήφθησαν παλὰ εἰνα καὶρός·) Θε-
 ῶν· Ἀθηνᾶν (εὐχόμαι περὶ αὐτῆς·) ὁδῶν τῶν
 Ψαῶν (θεάσασθαι, ἢ ἐπικρατῆ εἶναι τὰ ἀσφαλεστά-
 ρον μέσον·) Ἀμαουνθῖαν Ἀσπεριν (νὰ μὴ ἀνι-
 στήτῃ· τόσον δια καθυστέρησιν μιᾶς ὥρας· νὰ
 ἔσῃ ἐπιμοισιγ.) Κεκοιμημένον Θηραῶν (ἐλα-
 βὲν· εὐχαριστῶν·) Ἀνοικητοκαρδον (τὰ ἡρώτησαν
 ἀπ' αὐτοῦ ἀπὸ περιττοῦν αἱ Κυριακαὶ) δὲν εἶναι
 δυνατόν νὰ γίνονται τίωρα· αἱ περιστάσεις δὲν
 ἐπιτρέπουσι διενεκαεσέλιδα καὶ διωδεκαεσέλιδα φύλ-
 λα·) Σκλαβωμένον Ἑλληνα (ἐλήφθη). Κῆρυ-
 τὸν Βοσπολον (χαίρει πολὺ πρὸς σὺ ἄρσται
 τόσον ὁ Μικρὸς Ἀλλυῖν·) ὥστε νὰ μὴ γρά-
 ψῃς δι' αὐτὸν ὀλίγησιν γραμμα·) Ὁδοῦν
 Γαλάτειαν (ἐλαβὰ, εὐχαριστῶν·) Σκλαβωμένον
 Μικροσάτην (ἐλαβὰ, εὐχαριστῶν·) Ἑλληνα
 (χαίρει πρὸς ἔγνεις, καλὰ· σὺ ἄλλαξ τὴν διευ-
 θυυσιν·) Κόρην τοῦ Ιονίου (ἔσται· λ. περιμένον·)
 Περικλεῆδεσσην Κορυνηῶν (ἐλαβὰ, χαίρει πολὺ·)
 Σενρ. Λακ. (ἔσται· λ.) Ἐβαν (πολὺ ὥρα αἱ ἡ-
 ἐπιστολὴ σου· αἱ λύσεις ὅμως δὲν ἐλήφθησαν
 καὶ νὰ τὰς ἀνακαταλῇς·) Ἄνδρος τῆς Ἀνατο-
 λῆς (τὸ ἐπαινεῖται εἰς τὰς λύσεις·) Βοσκοποῦν

